

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

6TE ÅRG.

DEN 20 NOVEMBER 1904.

N^O 8

Återgivande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Otto Salomon. — Carl David Ekman †. — Ett märkligt jubileum. — Prins Eugens nya villa. — Kristina Nilsson hylla i Uppsala. — Porträtt af svenska prässens män. I. — Lafcadio Hearn. — En tysk-kinesisk allians. — Ryska porträtt för dagen. — Bilder från kriget. — André-Syveton-ffären. — Paul de Cassagnac †. — Bilder från regements- och repetitionsöfningarna vid infanteriet 1904. — Gustaf Bergström. † — Den svenska scenen. — Veckans porträttgalleri. — C. A. Lindquist, en märkesman inom svensk veterinärvetenskap.

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG GÖTEBORG 1904.

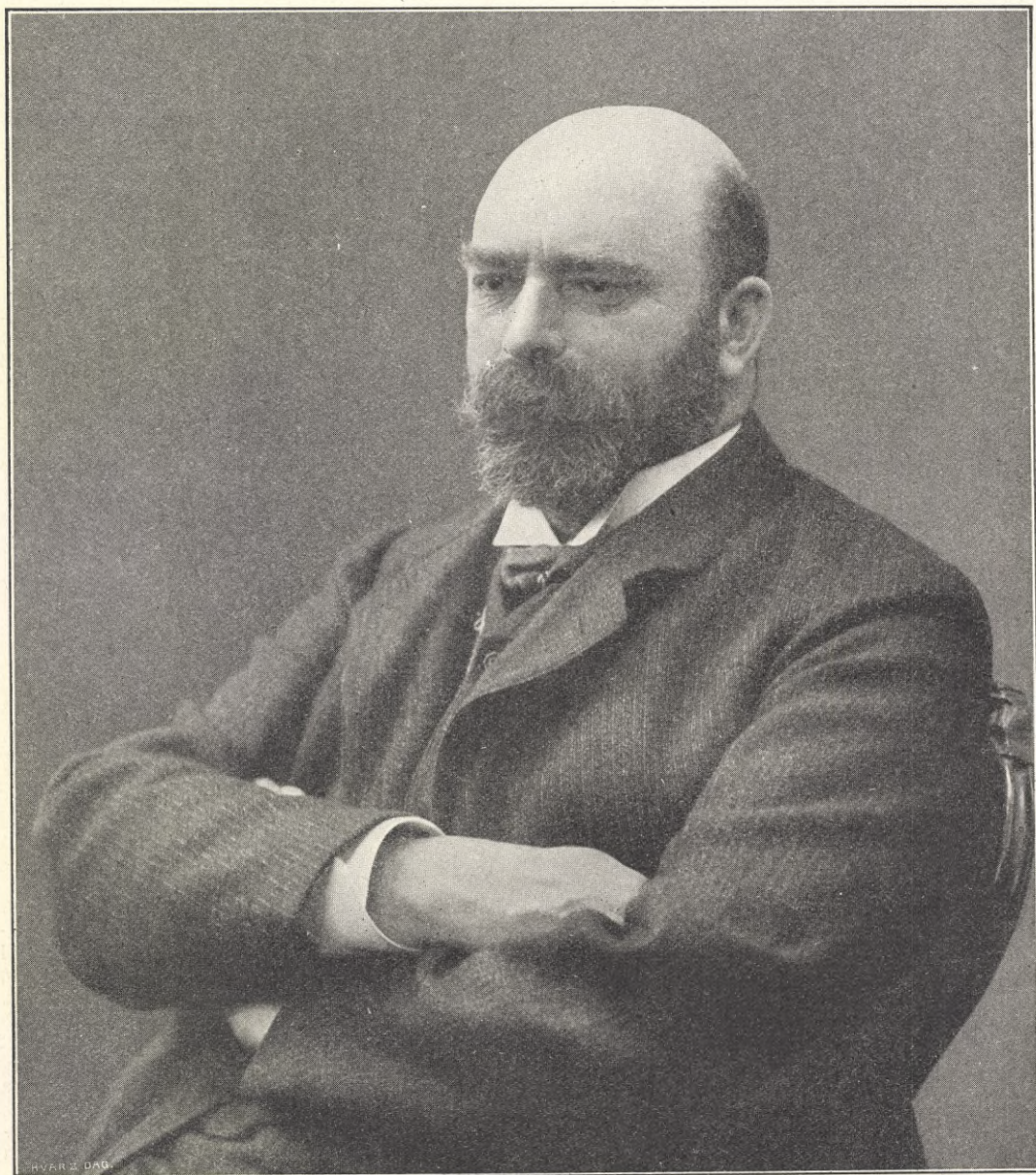

Foto. Jonason. Gbg.

Klitché: Kem. A.-B. Bengt Skjerveparre Sthlm—Gbg.

OTTO SALOMON.
FÖRESTÅNDARE FÖR NÄÅS SLÖJDLÄRARE-SEMINARIUM.

OTTO SALOMON.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Den lifsgärning som af Otto Salomon på Nääs utförts, har blifvit mycket olika bedömd. Ingen kan förneka att han är Nääsmetodens och Näässystemets skapare inom slöjdundervisningen och att hans teorier rörande denna undervisning trängt segrande fram öfver hela världen, hvarmed sammanhänger att det svenska ordet *slöjd* blifvit fullkomligt internationellt till sin användning. Men hvad erkännandet af allt detta sedan innebär, är icke utan vidare klart. Ty Nääs-metoden har många beundrare och — många vedersakare.

Dessa senare harma sig öfver att Nääs blifvit en dogm. Men hör själf hvad den föregifne dogmatikern skrifer: "Nog tror jag, att det s. k. Näässystemet haft sin tid, men denna ligger i det framfarna och icke i det närvarande, än mindre i det vardande. Sedan flertalet af dess satsar nu blifvit så allmängiltiga, att de åberopas som själfklara af personer, hvilka säkerligen icke skulle vilja medverka till spridandet af något som kommer från Nääs, finnes intet vidare behof af ett Nääs-system på slöjdundervisningens område. Må det dö bort och hvile det i frid. Icke skall man finna mig bland de sörjande. Jag har sedan länge förlorat tron på systemer inom uppfostringskonsten och tror nu blott på personligheter."

En personlighet inom uppfostringskonsten — det är just hvad Otto Salomon är. En af dessa sällsynta entusiaster, som kunna helt gripas af en stor idé och helt viga sitt lif åt arbetet för dess förverkligande.

Vår gamla svenska husslöjd höll på att dö ut. Maskinernas tidehvarf var kommet, och många händer som förut varit oändligt skickliga och flitiga, lades i trög sysslolöshet i knät.

Det blef rop om en nationalekonomisk förlust. Stora krafter sattes i rörelse. Det finge icke gå därhän, att slöjden dog ut.

En af de förste och ifrigaste af dem som sålunda drogo i härmed för det gamla goda, var en ung man, Otto Salomon, som nyss blifvit fästad vid den af hans morbroder, Aug. Abrahamson, ägda och bebodda egendomen Nääs nära Göteborg.

Den unge Salomon gick alltid och bar på pedagogiska planer. På stunder som han hade lediga från landtbruket hade han redan meddelat frivillig

undervisning i allehanda ämnen bland godsets ungdom. Ju mera han kom slöjdproblemet in på lifvet, desto tydligare såg han dess innerliga sammanhang med det stora spörsmålet om en allsidig uppfostran. 1872 hade han grundlagt en slöjdskola för gossar. Två år senare, samtidigt med att han blef utnämnd till slöjdinspektör i Älfsborgs läns mellersta distrikt, en liknande skola för flickor. Nya slöjdskolor inrättades öfverallt och behofvet efter dugliga lärare blef kännbart. Detta gaf anledning till öppnandet på Nääs af en kurs — den första, icke blott på Nääs utan öfver hufvud taget — för utbildande af slöjdlärare.

Men Salomons nationalekonomiska spekulationer i detta stycke hade som nämnts öfvergått till att bli allmänt pedagogiska. Slöjdundervisningen borde vara något mycket mera än blott och bart en förskola för handverksutöfning eller en förströelse och rekreation. Den skulle lära eleven att tänka klart och arbeta noggrant, den skulle uppfostra honom. Slöjdens skolning af hand och öga skulle vara en skolning af karaktären.

De långvariga kurserna för utbildandet af speciella slöjdlärare upphörde därför snart, och de sedan världsberömda 6-veckors kurserna för lärare och lärarinnor — öfver 100 ha hittills hållits, besökta af 4,116 deltagare, representerande 36 olika länder! — togo sin början. Nu hade S. funnit en väg, på hvilken han utan betänkligheter kunde fortgå. Tack vare Aug. Abrahamsons storartade frikostighet, som ingen gång låtit honom sakna medel i handom, och af hvilken han och hans sak äfven efter dennes död genom "Aug. Abrahamsons stiftelse" äro i åtnjutande, kunde han, understödd af en stor pedagogisk beläsenhet och en outtröttlig hängifvenhet för sin uppgift, så småningom föra sina idéer till seger. Och han har alltjämt gått framåt och utvecklat sin verksamhetssfär. Utom slöjdkurserna pågå nu regelbundna lekurser, skolkökskurser m. m. på Nääs.

Då H. 8 D. denna gång meddelar direktör Salomons bild är det närmast med anledning af hans nyligen inträffade 55-årsdag. En sommar, när det är full "säsong" på Nääs, hoppas vi kunna återkomma, och inskränka oss därför nu till dessa rader.

CARL DAVID EKMAN. †

Genom ingenjör C. D. Ekmans den 3 sistlidne nov. timade frånfälle förlorade den svenska industrien en af sina mest märklige män och en som varit banbrytare för en helt ny industrigren — den för tillverkning af sulfitt-cellulosa.

Född i Kalmar den 17 mars 1845 och son till den på sin tid kände fornsaksforskaren, provinsialläkaren O. C. Ekman, ägnade han sig först åt apotekareyrket samt tog provisorsexamen. Kort därefter inträdde han som elev vid Tekniska Högskolan i Stockholm, därifrån han utgick 1868.

Efter att bland annat ha utfört arbeten åt Vetenskapsakademien, anställdes han 1871 som ledare och kemist vid en trämassfabrik, tillhörig Bergviks sågverk i Helsingland. Denna trämassfabrik bedrefs då ej med fördel och därför ansträngde sig ingenjör Ekman att utfinna en ny metod för träfibers frigörande. Han fann slutligen medlet i sur svafvelsyrlig magnesia, hvarmed träet skulle kokas. Den gamla trämassfabriken ombyggdes för att därmed exploatera den nya uppfinningen, men många svårigheter mötte och många hårda nötter måste knäckas, innan

det lyckades för ing. Ekman att fabriksmässigt tillgodogöra uppfinningen. Nutida sulfittcellulosaingenjörer stå helt andra hjälpmedel till buds än de han hade att tillgå; och han hade att utforska mycket, som nu är en själfklar sak.

Under oktober 1874 kom den nya fabriken i god gång, men redan under sommaren 1873 hade det nya fabrikatet kunnat förevisas konungen, som då gjorde ett besök å Bergvik.

En amerikanare hade förut patenterat ett sätt för att med ett annat svafvelsyrligt salt framställa cellulosa, men det hade ej lyckats honom att komma till någon användbar metod i trots af ifriga experimenter, hvilka strängt hemlighölls, och han öfvergaf idéen.

Ingenjör Ekman var den förste, som bragte sulfittkogningsmetoden till användbar form, och antagligt är att han ej alls kände till amerikanarens försök, ty eljest hade han lätt kunnat afskräckas från mindre försök.

Han fick mest efterföljare i Tyskland, där en professor A. Mitscherlich under 1874—75, dock sedan Ekman framkommit med fabriksfärdiga resultat,

experimenterade i samma riktning. M:s arbeten föranledde sedermera anläggningar af tyska sulfitt-cellulosa-fabriker.

Vid Bergvik sökte man strängt hemlighålla den nya metoden, hvarför andra sträfvade efter att komma underfund med, huru den nya cellulosan tillverkades. Det hade måhända varit bättre både för Ekman, hans arbetsgifvare — en engelsk firma I. Thomson, Bonnar & Co — och den svenska industrien, om vederbörande afstått från hemlighetsmakeriet och gifvit andra tillfälle till att på legal väg tillgodogöra sig det nya i metoden och att bidra till dess vidare utveckling.

Sedan tillverkningen kommit i god gång och årligen förbättrats, sökte ing. Ekman att kunna få disponera ett pappersbruk för att själf förädla sin cellulosa till papper. Han kom därigenom i underhandling med en på sin tid mycket omnämnd chef för en fabriksanläggning, som numera ej ens existerar till namnet. Där fanns ett litet pappersbruk och en natron-cellulosafabrik, om hvilkas arrendering eller köp ing. E. underhandlade för sitt bolag. Han ville emellertid före afgörandet försöka om de i cellulosa-fabriken befintliga kokarna passade för hans kokningsmetod, och därunder inträffade att antydda chef genom en sin då pålitlige hejduk lyckades utforska Ekmans hemlighet. Därefter blef ingen affär af. Ek-

Kliché: Bengt Silfversparre.
C. D. EKMAN. †
Sulfitt-cellulosans uppfinnare.
Efter ett äldre porträtt.

man fick finna sig i att man med någon förändring använde hans metod, tog patent, hvilket han försummat, och då efter bästa förmåga sökte få andra att bygga fabriker.

Metoden började nu bli känd och kom så småningom i händerna på personer, som kunde vidare utveckla densamma, och grunden till den nu så stora och lifskraftiga svenska sulfittcellulosa-industrien var lagd.

Efter 1879 vistades ing. E. ej så mycket vid Bergvik. Han sökte att i utlandet få användning för sin metod. Vid Ilford i England byggdes först en fabrik härför. I norra Frankrike har han anlagt ett par sulfittfabriker och vistades på Sicilien en tid för samma ändamål, därunder han en gång öfverfölls af stråtröfvare och blef illa knifhuggen.

Under omkring ett år var han i Demerara i Sydamerika för att pröva sin metod på tropiska växter, men troligtvis utan framgång.

1883 blef han chef för "The Ekman pulp and paper Co. Ltd", som i Northfleet nära Gravesend byggde en sulfittfabrik med pappersbruk. Denna anställning innehade han tills under förra året, då han drog sig tillbaka.

Sistlidne sommar vistades han i Sverige, men insjuknade därunder svårt. Mot hösten kunde han återvända till sitt hem i England och har nu dukat under för sin sjukdom.

ETT MÄRKLIGT JUBILEUM.

N. A. H. PALMSTIERNA.
9 nov. 1854—9 nov. 1904.

Kliché: Bengt Silfversparre.

Ingenjör E. var gift med en engelska och sörjes af henne samt 3 barn.

Af dem som närmare kände honom beskrifves han såsom en god och älskvärd människa. Så vidt vi känna, förvärfvade ing. Ekman ej någon förmögenhet på sitt arbete, som dock alltid varit energiskt och plikttroget.

Genom sin lifsgärning har han emellertid beredt den svenska industrien ett stort gagn och hans minne har sin gifna och säkra plats i svenska industriens häfder.

A. MÜNTZING.

N. A. H. PALMSTIERNA.

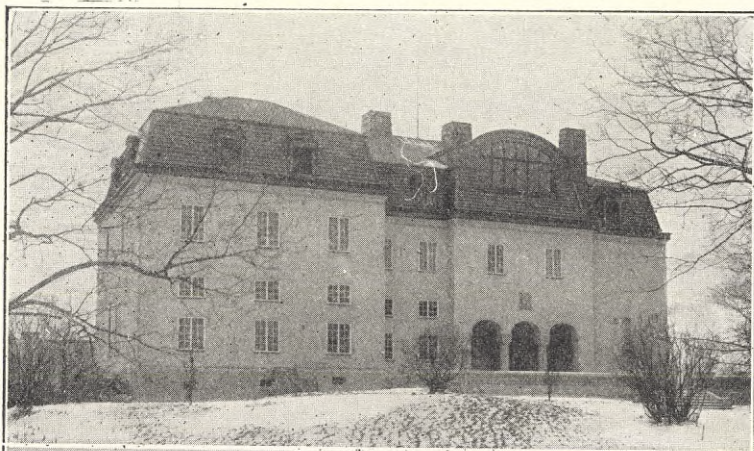
Landshöfdingen friherre Hjalmar Palmstierna kunde den 9 nov. fira 50-årsjubileet af sin verksamhet i statens tjänst. Frih. P. som i 12 år varit landshöfding i Smålands län, och som dessförinnan haft så höga värddigheter som generalmajors och statsråds, blef föremål för en storartad hyllning.

I samband med firandet af sitt jubileum fick landshöfdingen mottaga medaljen i guld af adertonde storleken med inskrift: Illis quorum meruere labores, att i kädja af guld bäras om halsen.

PRINS EUGENS NYA VILLA Å VALDEMARS UDDE.

Prins Eugen har, efter inköp på sin tid af "Valdemars udde", den vid segelleden till Stockholm å Djurgården belägna platsen med dess pittoreska gamla väderkvarn, där låtit uppföra en större villabyggnad efter ritningar af arkitekten F. Boberg. Vi visa några bilder af själfva villan liksom en panoramavy tagen från densamma öfver segelleden mot hufvudstaden och mot Saltsjösidan — en i sanning utomordentlig utsikt, sådan som den vackra hufvudstaden kan bjuda och en konstnär sådan som den höge byggherren kan välja. Prins Eugen kommer att först i sommar inflytta i villan. Osannolikt är icke att h. k. h. kommer att bo där äfven vintertid — åtminstone tidtals.

Villan från gårdssidan och från sjön.

*
Vår fräjdade sångerska *Kristina Nilsson*, grefvinna Casa de Miranda, besökte i slutet af förra veckan Uppsala och var då gäst hos Smålands nations inspektor, professor Lindfors. På lördagen den 5 nov. uppvaktades grefvinnan af Smålands nation med fana och sångare i spetsen och nationens förste kurator höll tal till hennes ära.

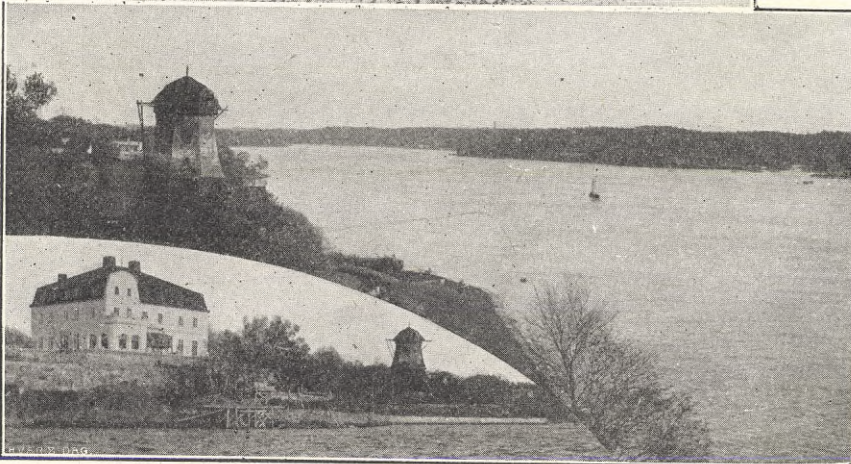
KRISTINA NILSSON I UPPSALA.

Kliché: Bengt Sjöforsparre

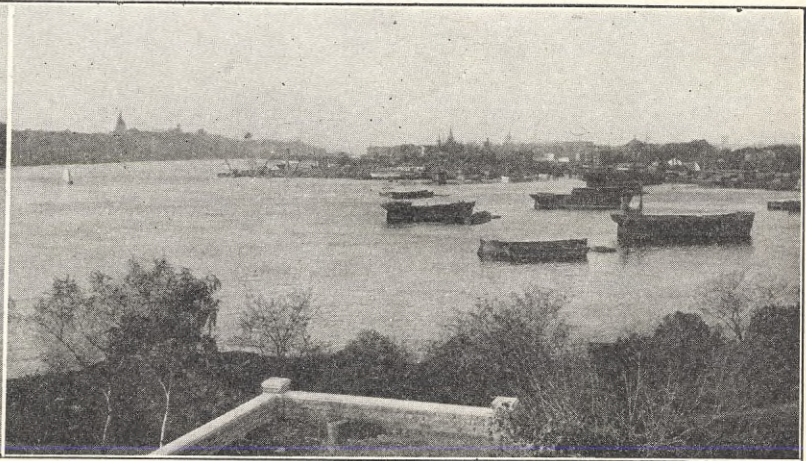
KRISTINA NILSSON UPPVAKTAS.

HVAR 8 DAG

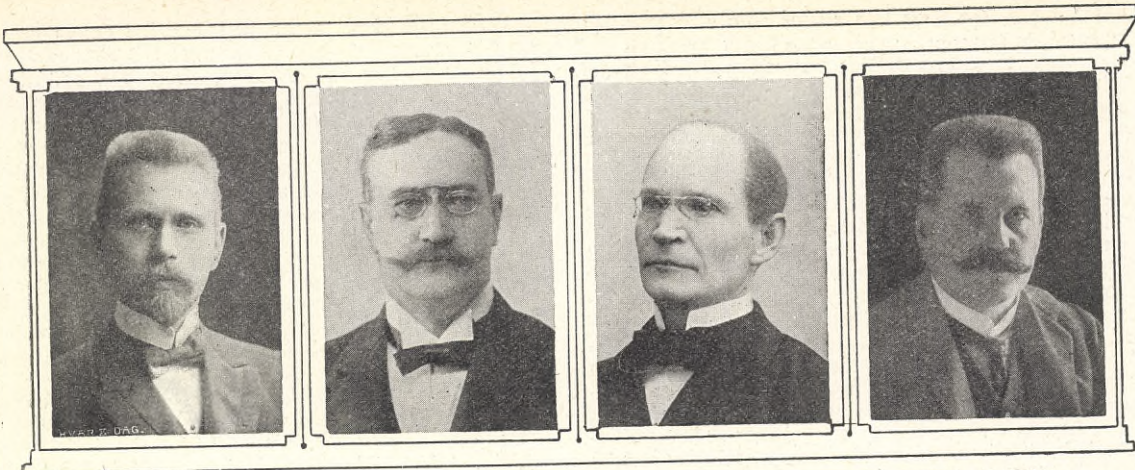

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

PRINS EUGENS VILLA Å VALDEMARS UDDE VID INLOPPET TILL STOCKHOLM. Utsikten från villan mot Saltsjön och hufvudstaden.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Skilm—Gbg

K. HILDEBRAND.

J. WIRÉN.

V. SÖDERGREN.

E. P. ALKMAN.

Stockholms Dagblad. — TILLTRÄDANDE OCH AFGÅENDE CHEFREDAKTÖRER. — *Göteborgs-Posten.*

Till herr Wilhelm Walldéns eftertädare som hufvudredaktör för *Stockholms Dagblad* (jfr föreg. nr af H. 8 D.) har utsetts d:r Karl Hildebrand f. i Stockholm 1870. Han blef 1888 student i Uppsala och 1898 fil. d:r. 1898—1902 var han docent i historia vid Uppsala universitet. Under de senare åren har han varit ledare-författare i *Stockholms Dagblad*.

Som biträdande redaktör och ansvarig utgivare tjänstgör Johan Wirén, alltsedan 1886 medarbetare i *Stockholms Dagblad*.

I och med inköp af aktiemajoriteten i *Göteborgs-Posten* skall herr Edv. Alkman i Stockholm inom den närmaste framtiden efterträda red. Valfrid Södergren som redaktör och utgivare

af denna tidning. Red. S. är född 1848. Stud. i Uppsala 67, tjänstgjorde han efter slutade studier först vid realgymnasium i Göteborg. 1878 beträdde han som medarbetare i *Handelstidningen* den lefnadsbana han allt sedan gjort till sin. Under 15 år medarbetare i *Stockholms Dagblad*. Grundare af *Östergötlands Dagblad*. *Göteborgs-Postens* chefredaktör sedan 1896.

Tidningens nye redaktör Edvard Petrus Alkman, är född 1867, blef student i Uppsala 1887 och fil. kand. 1889. Sedan 1894 har A. tillhört *Dagens Nyheter* i Stockholm redaktion, där han, att börja med, skref litteratur- och konstrecensioner, men efterhand öfvergick till det politiska området.

LAFCADIO HEARN.

För HVAR 8 DAG af docenten vid Uppsala universitet JOHAN MORTENSEN.

Det är icke länge sedan telegrafien förkunnade, att Lafcadio Hearn, världsberömd för sina skildringar från Japan, afidit i Tokio, endast femtiofyra år gammal. Få personer hafva mer än han bidragit till spridande af kännedom om Japan i Europa. För den som känner och älskar hans föregående arbeten, ligger det något vemodigt i den tanken, att han icke fick öfverleva kriget, hvilket han följde med samma intresse som japanerna själfva. Ty hvem skulle bättre än han kunnat återgifva de stämningar som detta sista år besjälade japanerna, hvem bättre tolka det sinne-lag, ur hvilka dessa heroiska bragder framgått, som tidningarne under de sista månaderna nästan dagligen haft att omtala. Han hade just varit mannen att sant konstnärligt skildra såväl de förberedelser till firandet af Port Arthurs fall, med hvilka man redan länge varit sysselsatt som själfva fästens dag, när den säkerligen om icke lång tid kommer att äga rum.

Lafcadio Hearn hade ett rikt och omväxlande lif bakom sig. Han var född 1850 på ön Leucadia i Joniska arkipelagen, hvarest fadern, till börden irländare, var stationerad såsom militärläkare i engelska marinen; modern var grekinna. Man hör ofta personer undra öfver det egendomliga namn som han bär. Möjligen kan därför följande upplysning, som meddelas oss af en framstående språkforskare vara kärkommen för en eller annan. Hearn är naturligtvis efternamn, och uttalas engelskt. Lafcadio är en engelsk transskription af det nygrekiska *lefcadios* = det gammalgrekiska *leukádios* = den till Leucadia hörande. Han är således uppkallad efter den ö, på hvilken han föddes. Sina tidigaste barndomsår hade han tillbrakt i Irland, men sin uppfostran erhöi han dels i England, dels i Frankrike. Föräldrarna förlorade emellertid sin förmögenhet och han tvangs af omständigheterna att söka sin utkomst i Förenta Staterna. Där arbetade han först såsom sättare på ett tryckeri i Cincinnati och var därefter tidningsman och utgaf såsom sådan sin första bok, en öfversättning af några Théophile Gautiers noveller. Hans egentliga debut-

arbete är dock en serie omdikningar af turkiska, persiska, m. fl. länders sagor vittnande om hans intresse för folketro, en kärlek som han sedan aldrig svikit. Händelserna förde honom därefter till Sydamerika, hvarest han utgaf en sedeskildring samt två romaner med ämnen från Västindien. Redan vid denna tid var han djupt intresserad af den kinesiska och japanska kulturen hvarom hans arbete *Some Chinese ghosts* utgifvet 1887, bär vittne, och sedan början af nittiotalet finna vi honom äfven anställd såsom lärare i engelska vid åtskilliga japanesiska skolor och vid universitetet i Tokio. Från och med denna tid har han publicerat en hel följd af volymer om japanesiska förhållanden, som han skildrat dels i novellens, dels i essayens form. Hans beundran för detta land kände inga gränser. Det var där som han, mera kosmopolit än de flesta, fann sitt verkliga fädernesland, ty Lafcadio Hearn är tills dato den ene af två europeer som låtit naturalisera sig i Japan, hvilket som bekant där försiggår genom adoption. Annu fastare knöt han förbundet med sitt självvalda fosterland, då han ingick äktenskap med en af landets döttrar.

Af alla de författare, hvilka under de sista decennierna skildrat Japan är Lafcadio Hearn en af dem som kommit folket närmast och mest mångsidigt återgifyt detsamma. Han beskriver delar af landet, städer och landskap, hvilka knappast någon europé förut skådat. Så t. ex. berättar han att i en dylik aflägsen landsortsstad, som aldrig förut besökts af en hvit man, folket skockade sig i hotellets trappa och nästan kullkastade dess pappväggar af begär att få se honom. Han tolkar psykologiska egendomligheter i folkets lynne, dess seder och bruk och religiösa föreställningar. Beundransvärd är t. ex. hans utredning af den psykologiska innebörden i det japanesiska lenedet, det egendomliga småleende, som alltid finnes på det japanesiska ansiktet, äfven under omständigheter, då europeen minst skulle vänta det. Eller hvar och en, som intresserar sig för den japanesiska

konsten bör läsa hans fina analys "om ansiktet i den japanesiska konsten", hvilken sprider ett helt nytt ljus öfver ämnet. Gärna dväljes han också bland tämpel och gudabilder eller för oss med på en vandring till någon gammal, stämmingsfull buddhistisk kyrkogård — därunder tolkande för oss de båda religionerna som i detta egendomliga land lefva så fredligt sida om sida: Shintoismen, eller dyrkan af förfädernas andar, själfva den tro, på hvilken det japanesiska samhället hvilar och som förklarar så mycket af dess söners heroism; och buddhismen, ursprungligen införd från Kina, utöfvande sin verkan både genom en hög moral och sin fästliga gudstjänst. Full af den skönaste poesi är hans beskrifning af en gammal samurai trädgård, en af dessa underbara trädgårdar, anlagda efter de buddhistiska munkarnes föreskrifter och i hvars hela anordning så mycket af japanernas djupare lynnesegetdomligheter uppenbara sig. Hör t. ex. huru han beskriver den af alla japaner så lifligt efterlängade körsbärsträdens blomning: "Den som icke sett ett körsbärsträd blomma i Japan, kan icke göra sig en föreställning om det underbara skådespelet. Inga gröna löf hafva ännu spruckit ut; de komma först senare; tills vidare äro träden endast betäckta af blommor, hvilka hölja hvarje gren och kvist som i en fin, hvit dimma, och marken är betäckt af fallna blomblad, synliga redan på afstånd som drifvor af hvit snö".

Men äfven filosofiska och socialpolitiska betraktelser förskräcka honom icke. I en uppsats söker han afläsa verkningarne af den sista stora revolutionen hvarmed Japans modärna utveckling tager sin början, i en annan gifver han bilder från kriget med Kina, förspelet till det nuvarande med Ryssland, och åter en tredje gång söker han tränga ned till själva folkets racekaraktär och på grund därpå teckna landets framtidsutsikter.

Men framförallt älskar han att berätta historier, fast han äfven då fäster sig mera vid de typiska än de individuella dragen, så att det hela blir till en sedeskildring. I berättelsen *En konservativ* får man på detta sätt en ytterst lefvande framställning af de känslor och tankar som behärskade Samuraiståndet före och efter revolutionen. I *Haru* tecknar han bilden af den japanesiska kvinnan och äktenskapet — kanske båda något förskönade. Förtrollande är i *En danserska* den skildring han gifver af en den gamla tidens stolta svärdsdanserskor.

En samling berättelser af Lafcadio Hearn skulle icke heller vara fullständig om den icke innehölle några gamla underliga legender. Och han förstår mäterligt att återberätta dylika sägner, ofta endast skalet kring en eller annan österländsk visdomstanke. Se t. ex. i *Fragment*, hvarest på ett ytterst åskådligt sätt framställes den långa väg som människan har att vandra, innan hon finner frid och hvila i den slutliga förintelsen, i Nirvana. Endast en poet har kunnat med sådan finhet uppfatta och så lekande och lustigt lätt återgifva fiskargossen Urashima Taos kärlekssaga med Drakkungens dotter. Eller läs t. ex. hans berättelse *En lefvande gud*. Det är en berättelse från de primitiva tider, då människorna själfva skapade sina gudar. Den rike bonden Hamaguchi Gohei, den äldste och förnämste i sin by, räddar genom sin sinnesnärvaro och med uppoffrande af alla sina ägodelar hela traktens befolkning från undergång. Till tack uppser befolkningen ett tempel åt honom, där han dyrkas fast ännu lefvande och kämpande för sitt uppehälle nere i byn. Berättelsen äger något af samma naiva och landtliga förtrollning, som kan utmärka vissa grekiska idyller och localsägner. Rundt omkring i Lafcadio Hearn's arbeten finner man dylika sägner framställda med en tjugusendestämmingsrikedom och omväxling. Icke minst förstår han att berätta

spökhistorier. Han täflar helt enkelt i denna genre med den västerländska litteraturens största mästare Edgar Allan Poe och Hoffmann. Den egendomligaste af dessa historier är den s. k. *Pionlantärnan* hvilken han själf sett uppföras såsom drama på teatern i Tokio och om hvilken han säger, att den lärt honom känna en ny art af fasa. Ätt han hade känt den förstår man mer än väl när man läser berättelsen.

Man finner hos honom hela detta bizarra och pittoreska Japan, geishornas, spökenas, chrysantemums och körsbärsblommornas land, hvilket européer lärt sig betrakta såsom det enda, men vid sidan därom äfven ett annat Japan, kanske mindre romantiskt, men därför icke mindre intressant. Kort sagt, ingenstädes torde man finna en på samma gång så lefvande och så djupgående framställning af landet.

Ett icke ringa antal af Lafcadio Hearn's arbeten äro öfversatta till svenska af Karin Hirn och föreligga i tre samlingar *Exotica* på Wahlström och Widstrands förlag. Då emellertid åtskilliga af de värdefullaste uppsatserna ej äro tolkade meddelas här titlarna på hans arbeten. *Kwaida*. — *Glimpses of unfamiliar Japan*. 2 vols. — *Out of the east. Stray leaves from strange literature* — *Gleanings in Buddha-fields*, alla hos Kegan Paul, London. På olika förlag äro tryckta: *Kohoro*, *In Ghostly Japan* och *Exotics and Retrospectives*.

Johann Mortensen

EN TYSK-KINESISK ALLIANS.

Efter fotograf. ETT UPPMÄRKSAMMADT BRUDPAR.

En ung berlinska har i dagarne firat sitt bröllop med den kejsrerliga kinesiska ambassad-attachén Hsun-chi-Tschong i Wien. Bröllopet ägde rum i Kaiser-Wilhelm-Gedächtniskirche i Berlin och väckte gifvetvis mycket uppseende, då det ju lär höra till det allra ovanligaste att en son af det himmelska riket i dessa stycken går utanför den kinesiska muren. Gud Amor kan anteckna en ny triumf till sina många föregående.

RYSKA PORTRÄTT FÖR DAGEN.

BILDER FRÅN KRIGET.

Efter porträtt. *Kliché: Bengt Sjöforsparve.*
GENERAL STÖSSEL, hjälten i Port Arthur.

General Stössels hjältemodiga försvar af Port Arthur har tillförsäkrat honom hela världens beundran. I veckor och månader har det förespåts att fästningens fall vore omedelbart förestående, och i denna stund lär det vara att vänta hvilket ögonblick som helst. Men ingen vet, hur länge den tappra generalen ännu skall gäcka japanernas fruktansvärda ansträngningar. En lysande personlighet förmår ju det otroliga.

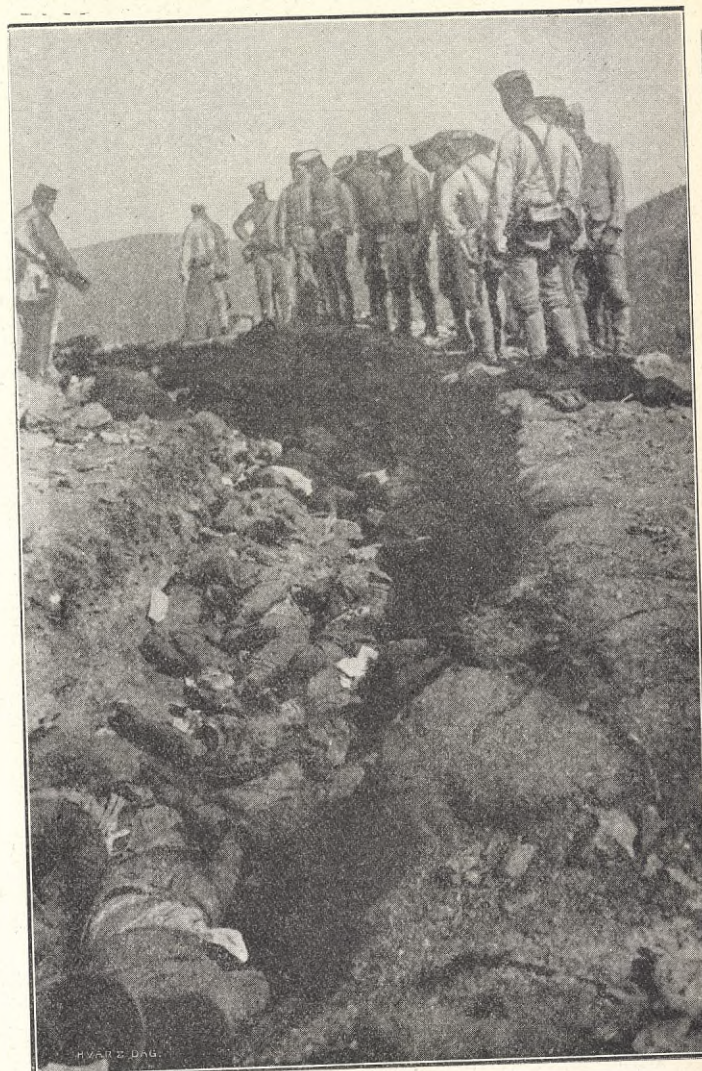
Kliché: Bengt Sjöforsparve.
AMIRAL KAZNAKOFF, Tsarens representant i undersökningskommittéen för affären vid Doggers Bank.

Efter porträtt. *Kliché: Bengt Sjöforsparve.*
GENERAL-LÖJTNANT KAULBARS, befälhafvare för III:e Mandsjuriska armén.

Efter porträtt. *Kliché: Bengt Sjöforsparve.*
GENERAL LINEVITSJ, chef för I:a Mandsjuriska armén.

Efter fotografi. *Kliché: Bengt Sjöforsparve.*
RYSKA DÖDADE SOLDATER I SINA FÖRSKANSNINGAR VID LIAOJANG. Fotografien tagen den 5 september.

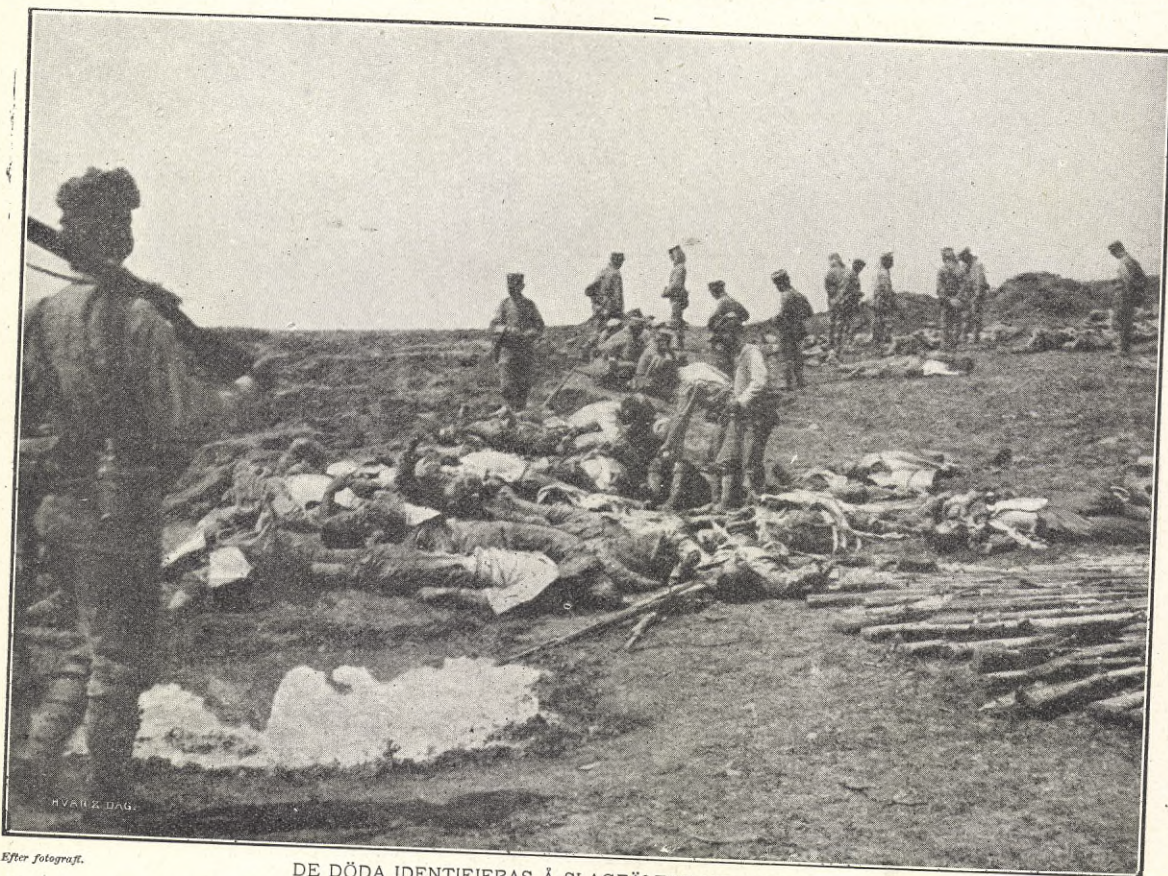
Efter fotografi.

RYSKA MINOR UTLAGDA VID LIAO-FLODENS MYNNING UPPFISKAS AF JAPANERNA.

Kllöhé: Bengt Sjöfverparre.

Talet om intervention växer sig allt starkare. Men ryske zaren lär alltså vara obehagligt beslutet, att föra kriget till slut, och fastän symptom till inre

oroligheter börja visa sig, bedrifvas rustningarna för åstadkommande af den "förkrossande öfvermakten" utan afbrott.

HVAR 8 DAG.

Efter fotografi.

DE DÖDA IDENTIFIERAS Å SLAGFÄLTET VID LIAOJANG.

Kllöhé: Bengt Sjöfverparre.

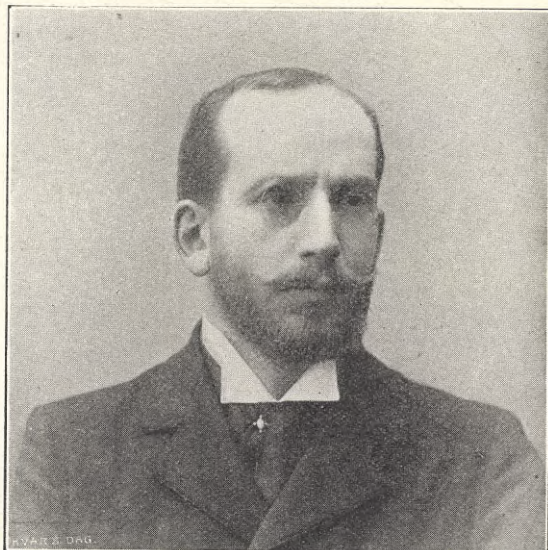
Vi fästa ännu en gång uppmärksamheten därpå att samtliga våra bilder och porträtt, från in- och utlandet, äro återgifna efter originalfotografier. HVAR 8 DAG BEGAGNAR SIG ICKE AF UTLÄNDSKA TIDNINGARS ILLUSTRATIONER.

Efter porträtt.

Kliché: Benoit Stijversparre

GENERAL ANDRÉ, Frankrikes krigsminister, öfverförls under pågående session af nationalisten Syveton.

Efter porträtt.

Kliché: Benoit Stijversparre.

GABRIEL SYVETON, Deputerad, nationalist. Den 40-årige man, som med knytnäfs slag våldförde sig på den 70-årige krigsministern.

I. ÖRFILLEN I DEPUTERADEKAMMAREN.

Vi meddela här bilder af de begge hufvudpersonerna i det sista skandalösa uppträdet i franska deputeradekammaren, nationalisten Gabriel Syveton och krigsministern general André.

Fallet var ovanligt dramatiskt: Som bekant lågar sedan någon tid tillbaka en häftig kampanj mot krigsministern som enligt "Matins" och "Figaros" afslöjanden skall haiva lånat sig till ett inom hela franska armén utbredt och särskildt af de till frimurareorden hörande officerarne bedrifvet angivelse- och polissystem i syfte att stäcka misshagliga kamraters befordringar inom armén. Nationalisterna haiva upprört orkaner af vreda ord och under rasande anfall sökt störta regeringen. Krigsministern själf har i mån af förmåga sökt rättfärdiga sina åtgärder och bland mäktiga försvarare haft Jaurès på sin sida.

Vid förra fredagens session antog debatten frenetisk häftighet som öfvergick till tumult. Plötsligt hördes öfver larmet två smällar som af örfilar. Man såg den gamle generalen vackla, under det hr Syveton, örfilaren, likblek i ansiktet förkansade sig bakom en liten skara meningsfränder. I sitt blinda raseri hade den 40-årige nationalisten burit hand på en gubbe, ej långt från 70-talet. Sammanträdet upplöses, läkterne tömmas och Syveton uppmanas lämna salen. Han vägrar — men bortföres slutligen af soldater, under det man tar hand om generalen. Sessionen slutar med att regeringen får majoritet för sin dagordning. — Enligt lagen kan Syveton dömas till ända till 5 års fängelse. Han förklarar själf att attentatet var öfverlagadt och begicks i alla de franska officerarnes namn, som af sin ställning voro förhindrade att utkräva personlig hämnd. General André vägrar att slåss med Syveton för att ej ointetgöra den rättegång han ämnar öppna mot attentatmannen. Kamraterna har tillsatt en kommission, som skall taga saken om hand.

Efter porträtt

Kliché: Benoit Stijversparre.

PAUL DE CASSAGNAC. †
En afliden republikhatare.

II. PAUL DE CASSAGNAC.

Med Paul de Cassagnac har en af uen franska imperialismens märkesmän och republikens oförsonligaste fiende gått ur tiden.

Redan vid 25 års ålder — han föddes 1843 — var Cassagnac en bemärkt journalist, som af kajsarinnan tilldelades hederslegionen. Sin första duell utkämpade han på värja mot Aurélien Lehall, hvilken han nära nog dödat. Bland motståndare som mötte honom med vapen i hand räknade han sedermera Rochefort, Lissagaray, Flourens, Jules Lermine, Lockroy, Ranc, Thomson, de Montebello m. fl. I duellen med Rochefort genomborrade hans kula en medaljong med den heliga jungfruns bild, som Rochefort bar vid bället.

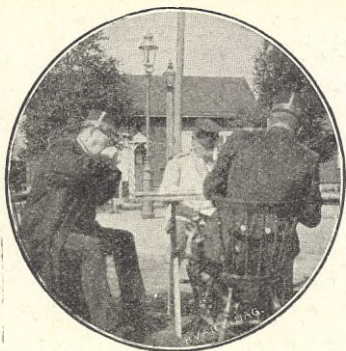
Krigsfånge vid Sedan, grundade Cassagnac efter återkomsten till Frankrike tidningen "Appel au peuple" tog därefter ledningen af "Pays" och bekämpade slutligen i "Aurore", som han grundade 1886, ända till sin död med aldrig slappnande iver och öfvertygelse de principer på hvilka republiken byggts och vuxit sig stark.

1876 valdes han till deputerad och kvarstod ända till 1902 med ett uppehåll mellan 1893 och 98. Men redan i början på 90-talet hade han spelat ut sin politiska roll.

Blott döden förmådde sätta en gräns för Paul de Cassagnacs 40-åriga trohet mot sina åsikter. I 40 år närde denne man samma orubbliga hänförelse för sina imperialistiska idéer — 40 år under hvilka icke hans partis nederlag, icke landets hotande undergång, ej imperialismens bannlysning, icke de dynastiska förhoppningarnes fall, med ett ord ingenting förmådde öppna hans ögon och komma honom att öfverge sin en gång intagna ståndpunkt.

Han var städe en ridderlig kämpe, som slogs med öppet visir och den nuvarande oppositionen förlorar i honom en af sina mest lysande representanter.

BILDER FRÅN REGEMENTS- OCH REPETITIONSÖFNINGARNA VID INFANTERIET 1904.*

Kliché: Bengt Stålvorsparre.

I. FÖRE INMÖNSTRINGENS BÖRJAN. Bataljonschefen, rullföringsområdesbefälhavaren och ett skrifbiträde.

Med de till repetitionsöfning samlade beväringarna verkställes "inmönstring" enligt samma grunder som vid mobilisering.

Af de "fast anställda", som utgöres af indelt manskap och volontärer, höra de gamla "indelningarne" snart till en svunnen tid. Dessa till stor del präktiga hedersmän börja allt mera att under öfningarne, känna sig otidsenliga vid jämförelse med sina unga, modärnt utbildade kamrater. Men i den inre tjänsten har det unga underbefälet svårt att göra sig gällande så som det äldre. Det hände en afton för åtskilliga år sedan vid en beväringpluton att sinnena af någon anledning kommit i jäsning, så

Kliché: Bengt Stålvorsparre.

II. VÄRNPLIKTIGE, som vapenöfvats såsom rekryter 1902 eller 1903 och som 1904 skola undergå repetitionsöfning. Hållningen har under mellantiden försämrats.

att upprepade ordningar förekommo. Plutonchefen tillsade dagkorporalen, en gammal ärevärdig distinktionskorporal, att tillbringa natten i det oroliga logementet. Då löjtnanten följande morgon tillfrågade dagkorporalen om manskapet förhållit sig lugnt, svarade denne med något förvånad min: "Ja löjtnant, jag låg ju ibland dem".

En sådan godmodigt själfmedveten "pondus" är naturligtvis mera sällsynt hos de

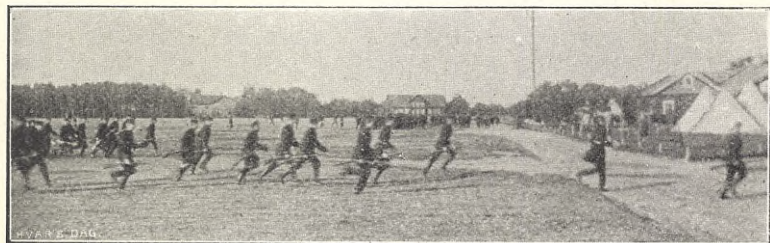
Kliché: Bengt Stålvorsparre.

III. INMÖNSTRING. VID KOMPANICHEFENS BÖRD.

unge volontärkorparalerna.

Någon af de första dagarne under hvarje skola eller kurs öfvas eldsläckning. Vid signalen "brandalarm" skynda alla till sina kompanier; lägerplatsen föret en mycket liflig anblick och inom få minuter är allt ordnad samt eldsläckningen i full gång.

Öfningarne ske huvudsakligen i kompani och högre förband. Utbildning i skjutning och fälttjänst är huvudsak-

IV. BRANDALARM.

Kliché: Bengt Stålvorsparre.

Skjutöfningarna under repetitionsöfningarna afse att vidmakthålla och helst öka vunden skjutskicklighet. Statspris utdelas till de bästa skyttarna och äfven under vissa förhållanden till de bästa afståndsbedömare. Skjutskickligheten är ännu mycket olika vid olika regementen, beroende huvudsakligen på större eller mindre anlag och skjutvana hos befolkningen under dess civila förhållanden i olika delar af landet. I viss mån

V. ELDSLÄCKNING.

Kliché: Bengt Stålvorsparre.

VI. MARSCHBEVAKNING under fälttjänstöfning.

* Ofvanstående skildring är tillsänd oss från en högre militär befälhavare som till densamma fogat de förträffliga ögonblicksbilderna honom tagna under mötestiden. Det hela utgör en präktig framställn. af nutida militäröfn. hvilka synes viat skilja sig från forna tidens.

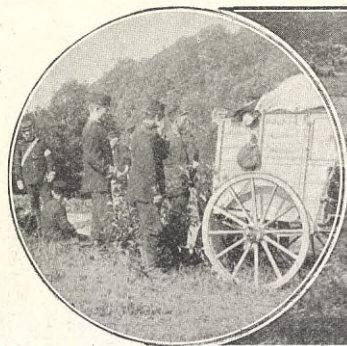

VII. FÄLTSKJUTNING I TRUPP.

utjämnas denna olikhet efter hand som skytteföreningarnes verksamhet gör sig gällande. Denna nyttiga samverkan mellan skytteföreningarna och regementena blir ännu värdefullare och arbetet mera homogent i den mån föreningarna få värnpliktige medlemmar under bevärningsrekrytskolorna utbildade till "skytteinstruktörer".

De anteckningsböcker dessa från rekrytskolan böra hemföra till skytteföreningarna torde bli till nytta äfven då instruktören afgår från föreningen.

Det är glädjande att se huru intresset för skjutningen efter hand vuxit. Man vill träffa sitt mål och detta icke blott då individen har personlig fördel af att skjuta väl genom att han själf får bättre resultat och möj-

IX. BEHANDLING AF MINDRE SKADOR UNDER EN RAST.

Kliché: Bengt Sjöförsparre.

VIII. SKYTTEGRAF OCH SKYTTEGROP.

HVAR 8 DAG.

X. HUFVUDSTYRKAN HVILAR UNDER MARSCH.

HVAR 8 DAG.

XI. I TÄLTLÄGER.

Kliché: Bengt Sjöförsparre.

ligen pris, utan äfven vid en *afdelnings* skjutning mot gemensamt mål, d. v. s. vid "fältskjutning i trupp" eller vid "målskjutning i trupp". Förr ville vid sådan skjutning vanligen en hvar så fort som möjligt göra sig af med sina skott, hvarigenom elden lätt urartade till "snabbeld". Nu är det snarare svårt att åstadkomma snabbeld på den grund att mannen i ledet icke gärna släpper ifrån sig ett skott, som han ej är säker på. Särskildt då marken vid målet är af sådan beskaffenhet, att kulans nedslag kan observeras, ser man mängen, som med spänd min fixerar sin "gubbe" tills han plötsligt med belåtet eller förargadt uttryck, beroende på hvad han iaktagit, lagar sig till att afgifva ett nytt skott.

Öfningarna i fälttjänst omfatta allt, som behöves för truppens uppträdande i fält såsom marschen förläggning, mottagning, säkerhetstjänst, strid.

I allmänhet lägges stor vikt vid att öfningarna äga rum under så fältmässiga förhållanden som möjligt, i omväxlande terräng och — i den mån anslaget för behöfliga träningshästar så medgifver — afläget från mötes-

XII. HINDERHOPPNING.

Kliché: Bengt Silfversparre.

platsen. Under marsch, som på grund af fiendens aflägsenhet e. d. kan ordnas med hänsyn till truppens bekvämlighet, kan man på mångahanda sätt minska svårigheterna t. ex. genom att äfven vid kortare rast underrätta om rastens längd så att truppen vet hvad den medhin-

XIII. CIVILA IGEN! Samma personer som på bild 2, men med något förbättrad hållning

Kliché: Bengt Silfversparre.

ner i afseende på kroppens vård, om en liten börjande ömhet i foten kan genom utjämnande af ett veck på strumpan eller annan enkel åtgärd häfvas e. d. Man anbefaller vattenhämtning, då sådan skall ske, före rasten och icke sedan vattenhämtarna i likhet med alla andra hunnit lägga sig ned, hvilket i regeln sker i samma ögonblick ordet

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbg.

XIV. GEVÄREN LÄMNAS TILLBAKA och besiktigas af vapenofficern.

XV. PRISUTDELNING.

"hvila" är utsagdt. En marscherande trupp vet att begagna de för hvila anslagna minuterna Till hands stående bekvämligheter användas, och man ligger vid väggkanten med benen i diket, ryggen behagligt hvilande å renseln och ansiktet i förtroendefull närhet af förbipasserande hästhofvar. Sin reglementerade timma isänder marscherar man utan att egentligen tänka därpå, men, skulle af någon anledning timman överskridas med några minuter, kännes packningen övantadt tung, och hela kroppen opponerar sig; man undviker därför gärna dylika oregelbundenheter.

Under förläggning, särskildt i tältläger, lär man inom ett truppförband bäst känna hvarandra. Den godmodiga humorn hos våra knektar, unga som gamla, gör sig där gällande; de missbelätta element, hvilka naturligtvis här som annorstädes förekomma, söka möjligen smitta andra med sin surmulenhet, men det hurtiga och frimodiga i vår svenska natur behåller lyckligtvis övertaget, äfven om bädden skulle vara

hård och våt samt mat och mattider emellanåt i allra högsta grad otillfredsställande.

Sedan bivacktjänsten invants, går allt i regel sin lugna jämna gång. Erfarenhet mäs'e dock först skaffas genom praktik. En liten episod från en bivack: Det är natt, dagen har varit ganska ansträngande, och man sofver tryggt i känsla af att reväljen skall gå först kl. 7. I sömnen börjar man ana ett doft dunkande, som småningom kommer en att mot sin vilja aldeles vakna, är det en häst, som slitit sig lös? Nej, många, men icke hästar utan frysande pojkar, som medelst springande i kompanigatorna söka värma sig. Klockan är knappt 5; en efter annan vaknar. En gifver sin granne halfhögt, men så att det i nattens stillhet hörs ända bort i angränsande kompanier, den värdefulla upplysningen, att det är kallt, och att det skall blifva godt med en kopp varmt kaffe. Man hör ett förargadt: "håll tyst i tälten"! Därefter ett sakta mummel, som så småningom upplöser sig i betryggande snarkningar. Man somnar, men icke i den

där förtroendefulla sömnen, utan färdig att vid minsta buller vakna. Man anar att något skall hända, men man vet ej hvad, ty kaffekokarne hafva redan föregående dag tillsagts att i tysthet begifva sig till kokplatsen. Det *tro* de också att de göra, då de kl. 4 väcka hvarandra, uppställa sig och afmarschera, men allmänna omdömet härom bland dem, som ännu skulle haft tre timmar kvar att sofva, är att de uppfört sig som en marknadsmenighet kring en karusell. Nästa natt går det bättre och så småningom går det utmärkt. De som skola stiga upp, blifva försiktigare och de som för tillfället få sofva, blifva mindre kritiska i afseende på sina arbetande kamrater.

Under de ofta ganska svåra strapatser som trupp och befäl hafva att utstå under fälttjänstföningarna på grund af dels dålig väderlek, dels ansträngande marscher m. m. stå de sig i allmänhet särdeles bra. Härför fordras dock naturligtvis att icke blott manskapet utan äfven befäl och hästar hållas i träning. Den fältkunniga ridningen har på de sista decennierna gått mycket framåt. Då förr i världen äldste kaptenen

skulle på prof kommendera en bataljon på släta fältet och under denna allvarliga förrättning satt på en snäll häst, som han lånat af en välvillig beriden kamrat lyssnade man icke så mycket till hvad kaptenen kommenderade, utan hade fast mer sin uppmärksamhet riktad på hur det skulle gå med honom och hästen. Numera äro våra beridna infanteriofficerare i allmänhet ganska goda fältryttare, och sällan ser man någon, som tvekar vid ett måttligt hinder.

Vanligen förekommer mot slutet af regementsföningarna en större fälttjänstföning och därmed kan det egentliga utbildningsarbetet anses vara afslutadt.

Persedlarne inlämnas och besiktas och därefter få de för 30 dagars repetitionskurs samlade knektarne återgå till sina vanliga sysselsättningar. Härdade hafva de blifvit och prydligare se de i allmänhet ut än när de ryckte in till tjänstgöring.

De fast anställda samt 1903 års klass träffas igen nästa år, men 1902 års klass inkallas först i händelse af mobilisering.

—l—

GUSTAF BERGSTRÖM. †

Kliché: Bengt Silfverparre.

Onsdagen den 9 november afled Stockholms på sin tid mest populära komiker *Gustaf Bergström*.

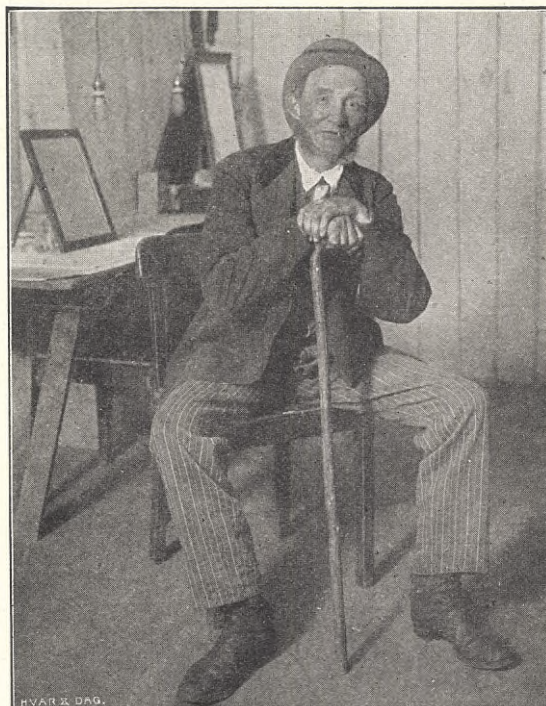
Gustaf Bergströms namn är nära förenadt med Södra teaterns. I icke mindre än 36 år, i olika repriser, uppträdde han därstädes och var äfven i åtskilliga år teaterns direktör. Fastän det i forna dagar var besvärligt nog att komma till Söder, knogade dock hela Stockholm dit, för att se och höra Bergström antingen i de tyska lustspelen, där han på ett oemotståndligt skattretande sätt framställde stackars förtryckte äkte män, "brackor", som ville ut på vift, eller i svenska folkpjäser, där han gjorde icke mindre lustiga typer. Bergströms diktning var förstklassig, hans mimik synnerligen putslustig, och hans förmåga att sjunga kupletter alldeles ovanlig. Med Bergström, som vid sin död var 66½ år gammal, bortgick, kan man säga, ett stycke af det hyggliga, småborgerliga "gamla Stockholm".

DEN SVENSKA SCENEN.

ETT 25-ÅRSJUBILEUM.

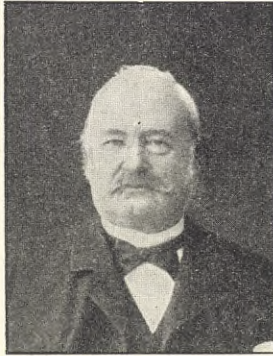
Victor Lundberg, den utmärkte populära komikern firade nyligen, den 11 nov., sitt 25-årsjubileum som skådespelare. Född i Stockholm år 1859, började han år 1879 sitt elevskap vid k. teatern. Han gick i elevskolan till 1882 och var sedan engagerad på olika håll, bl. a. vid Stora teatern i Göteborg 1888—93 och hos direktör Selander 1893—95. Han har sedermera tillhört Albert Ranfts teatrar i Stockholm.

Liten till växten, till ytterlighet mager, med en verklig begravningsfysiologi, skulle Lundberg förvisso göra ett bedrägligt intryck, om han icke vore så komisk! Han behöfver blott vända på hufvudet, sucka eller slå ut med handen, för att det skall verka komiskt. Och hans diktning är förträfflig, utan att vara på minsta sätt överdrifven. Victor Lundberg är en verklig realist bland komiska skådespelare, Han är den svenske sceniske artist bland de nu lefvande, som kommer Knut Almlöf närmast.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Silfverparre. VICTOR LUNDBERG å jubilei-aftonen, som »Jan-Anders»

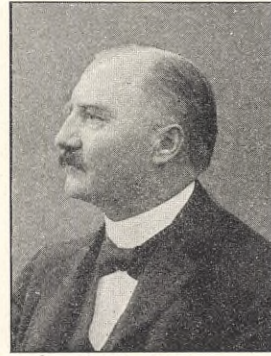
P. T. HAMMARSKIÖLD.

F. d. majoren Pär Theodor Hammarskiöld i Västerås, fyllde den 9 nov. 85 år. Underlöjtnant 39, löjtnant vid Västermanlands regemente 50, kapten 60, major i armén 72, afsked 78.

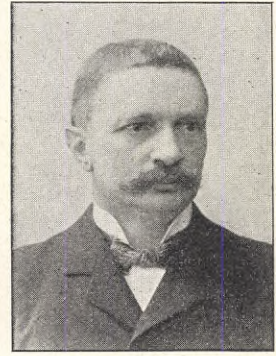
J. ARBMAN.

Kontraktspresten, kyrkoherden Jonas Arbman fyllde den 6 nov. 65 år. Stud. 63, prästvigd 66, past. ex. 82, komm. 67, kyrkoherde i Döderhult 84, inspektör för Oskarshamns allm. läroverk 84—95, för element. lärov. för flickor 94—04, kontraktsprest i Stranda 02.

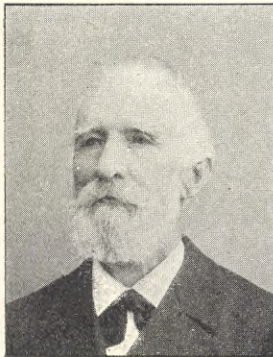
W. von GEFERFELT.

Agréen vid Fria konsternas akademi, landskapsmålaren Wilhelm von Gegerfelt, fyllde den 9 nov. 60 år. G. är numera bosatt i Sverige (Torekov) och hoppas vi vid något senare tillfälle få med biografi visa några af den framstående konstnären verk.

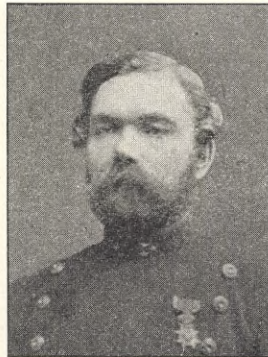
J. R. RYDBERG.

E. o. professorn i Lund, fil. dr. Johannes Robert Rydberg, fyllde den 8 nov. 50 år. Stud. 73, fil. dr. 79, doc. i matematik 80, i fysik 82, e. o. professor i fysik 01. Rs special-fack är spektralanalys, atomteori och naturfilosofi.

G. A. ÅHLSTRÖM.

F. d. statsagronomen G. A. Åhlström i Halmstad, fyllde den 14 nov. 80 år. Statsagronom 55—58, sekreterare i länets hushållningssällskap 66—85. Innehar sällskapets guldmedalj samt är en dess hedersledamot.

A. T. von GEDDA.

F. d. kaptenen, friherre Anders Teodor von Gedda fyllde den 30 okt. 70 år. Underlöjtn. v. Nerikes regem. 55, kapt. 70, afsked 85. På sin tid verksam och betrodd kommunalman och egendomsägare i Nerike, numera bosatt i Stockholm.

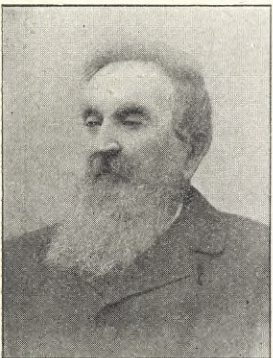
A. G. GYLLENHAMMAR.

Jägmästaren Axel Gustaf Gyllenhammar fyllde den 2 nov. 65 år. Utex. från skogsinstitutet 60, där-efter skogsrättare och överjägare, jägmästare i södra Hälsinglands revir 71 och i Gästriklands revir sedan 90.

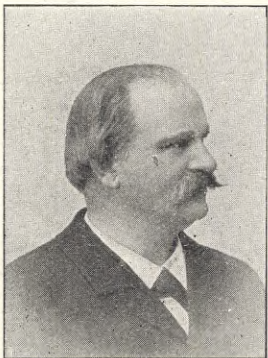
J. W. HALLIN.

Lasarettsläkaren, med. lic. Johan Wilhelm Hallin i Linköping fyllde den 30 okt. 55 år. Med. kand. 78, med. lic. 84. Amanuens o. underkirurg vid Serafimerlasar. 84—85, tillförodrn. las. läk. i Linköping 80, ordinarie sedan 87.

J. H. DAHLBERGH.

F. bruksägaren J. H. Dahlbergh å Bada Bruk (Värmland), numera bosatt i Rättvik, fyllde den 4 nov. 90 år.

O. V. PETERSSON.

60 år fyllde den 5 nov. e. o. professor i pediatrik och prakt. medicin vid Uppsala universitet Oskar Viktor Petersson. Stud. i Uppsala 63, med. kand. 70, med. lic. 74, med. dr. 75. Docent i prakt. medicin vid Uppsala univ. 75, e. o. professor 84.

P. G. TELLANDER.

Den 3 november fyllde öfverstelöjtnanten Per Georg Tellander 60 år. Underlöjtnant vid Göta artilleriregemente 65, kapten 78, major 96. Afsked och öfverstelöjtnant i armén 02. Kvarstår som major i regementets reserv.

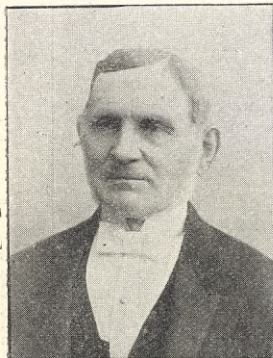

C. E. ODHNER.

Till borgmästare i Kungälf har nyligen utnämnts v. häradshöfding Clas Emil Odhner. Född 64, stud. 83, v. häradsh. 93. Ombudsman i Skarab. läns städers hyp.-för. 94, krono- o. stads-, kyrko- o. Skolkassör i Sköfde 94, ex. rådmän Sköfde 97, ord. 01.

PORTRÄTTGALLERI

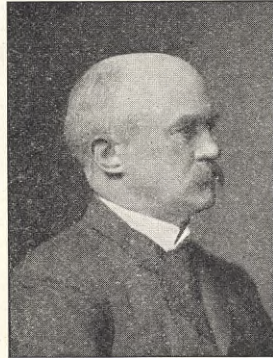
G. WENNERSTRÖM.

80 år fyllde den 8 nov. f. grossh. i Sthlm Gustaf Wennerström. Efter i början af 80-talet slutad affärsverksamhet har W. sysslat med kommunala uppdrag. Är led. af styrelserna för Rosentunds äldersdomshem o. Maria fattigvård samt sedan nära 20 år kassaförv. o. styr.-led. i "Stockh. skydds-förening f. frigitne".

N. LARSSON.

Adjunkten, fil. dr. Nils Larsson i Lund fyllde den 10 Nov. 69 år. Stud. 66, fil. dr. 74. Folkhögskoleföreståndare i Åstorp 76-78, vika. adj. vid Lunds seminarium 78-81, ord. 81. Skattemästare i Skånska landsk. historiska o. arkeologiska fören. och Lunds stifts bibels. sedan 86. Folkskoleinspekt. sedan 87.

H. W. TULLBERG.

60 år fyllde den 9 nov. bokförläggaren Hasse Werner Tullberg i Stockholm. T. har, som bekant, utgivit Svenskt porträttgalleri samt Europas suveräna furstehus, grundade 1873 ett blankettförlag och bedriver för öfrigt en mångsidig rörelse.

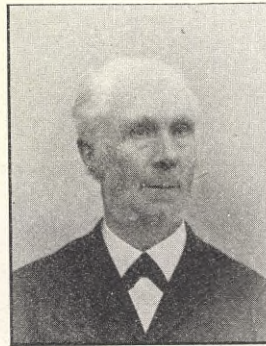
J. V. THORDEMAN.

Kontraktsposten, kyrkoherden Johan Victor Thordeман fyllde den 2 Nov. 55 år. Stud. 69, prästvigd 74, komminister 79, kyrkoherde i Ununge och Edsbo sedan 88, kontraktsprest 96. Led. i styrelsen för Rimbo-Sunds järnv., landstingsmanssuppleant.

C. T. JACOBSON. †

F. d. handlanden i Göteborg Carl Theodor Jacobson afled den 29 okt. därstädes vid 90 års ålder. J. har testamenterat högst betydande belopp till välgörande ändamål i stad.

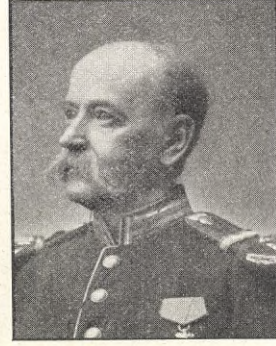
J. O. WARFVINGE. †

En af Mariestads äldste borgare, rådmannen Johan Otto Warfvinge afled den 26 okt. vid 76 års ålder. Mycket anlitad kommunalman, var W. sedan många år ledamot af stadsfullmäktige, drätselkammaren, fattigvårdsstyrelsen m. m. Sedan rådmän.

C. L. CARLSSON. †

Den 23 okt. afled i Venersborg f. d. landtbrukaren och skeppsredaren Carl Linus Carlsson vid 69 års ålder. Ägare af jordegendom och senare af skeppsvarf båda i Tösse socken, var han på sin tid ortens betydligaste arbetsgifvare. Bodde sedan 89 i Venersborg.

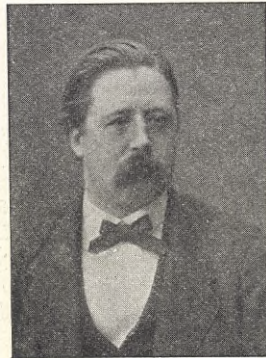
C. S. WRETHOLM. †

Kaptenen Carl Sanfrid Wretholm afled den 23 okt. vid 59 års ålder. Underlöjtnant vid dåvarande Norrbottens fältjägarregår 69 och löjtn. 72, kompanioff. vid Karlberg 74-76. Kapt. vid Norrbott. regemente 81, afsked 99.

J. AHLSTRÖM. †

D. 2 nov. afl. i Sthlm arkitekten o. byggm. J. Ahlström, f. 30. A., som genoms. Konstakad., erhöill 57 burskap som bygg- o. murmäst. o. var mångårig ordf. i "murmäst.-emb.". Han har bl. a. uppt. k. bibliot. i Humleg., musikal. akad. m. fl. byggm. Inom murmäst.-emb. finnes en kassa om 70,000 kr., hvars stiftande är A:s verk.

A. W. GÖTHE. †

Den 9 nov. afled i Stockholm läroverksadjunkten vid Södermalms högre allm. läroverk Adrian Wilhelm Göthe, född 45. Afled fil. kand.-ex. och blef 73 extra lärare vid d. v. Stockholms gymnasium och 79 vid Södra latinläroverket. 89 adjunkt vid samma läroverk.

G. PETERSSON. †

Stadsfogden i Uppsala Gustaf Petersson afled den 1 november vid 48 års ålder. Efter två års förordnande ordinarie stadsfogde i Uppsala 1894.

B. T. HERTZ. †

Grosshandlaren i Göteborg Bror Teodor Hertz afled den 9 nov. vid 45 års ålder.

C. A. LINDQVIST, EN MÄRKESMAN INOM SVENSK VETERINÄRVETENSKAP.

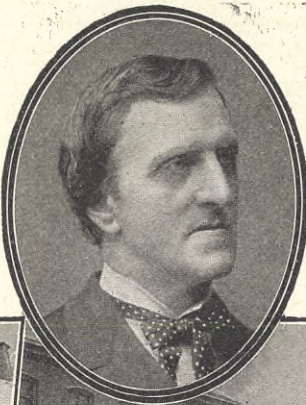
C. A. LINDQVIST. +

Den 5 nov. afled i Stockholm f. d. professorn och föreståndaren för Veterinärinstitutet med. d:r Carl Adolf Lindqvist, 75 år gammal.

Född i Stockholm 1830, aflade L. 1851 veterinärexamen i Stockholm. Efter tjänstgöring i olika delar af landet som utöfvare af eller lärare i sin vetenskap utnämndes han 1877 till professor och 1887 till föreståndare vid Veterinärinstitutet i Stockholm, från hvilka befattningar han 1895 tog afsked; 1893 promoverades han till med. hedersdoktor i Uppsala.

Det är till stor del den nu aflidnes förtjänst, att veterinärvetenskapen i Sverige under de senaste 30 åren så kraftigt utvecklats. Ända till det sista fortsatte L. studierna i den veten-

Norling, lyckades emellertid åstadkomma, att en ny veterinärsinrättning 1821 öppnades i Stockholm. Behovet af tidsenliga lokaler gjorde sig dock allt mer gällande, och på en rymlig tomt vid Ladugårdslands tull uppfördes därför på slutet af 1870-talet ett nytt läroverk, som togs i besittning hösten 1880. Detta läroverk, Veterinärinstitutet, är så väl en undervisningsanstalt för utbildande af veterinärer som, i sammanhang därmed, en sjukvårdsanstalt för vård och behandling af sjuka husdjur. Äfven finnes en hofbeslagsskola. Undervisningen bestrides af professorer och andra lärare. Sjukvården vid institutet är fördelad på olika kliniker. För att antagas till elev fordras sedan år 1868 maturitetsexamen.

VETERINÄRINSTITUTET I STOCKHOLM.

skap, hvaråt han med så stor framgång ägnat sig. Under sin krafts dagar blef L. äfven mycket tagen i anspråk i styrelser och kommunala institutioner af skilda slag.

H. 8 D. återgifver i samband med professor L:s bild äfven en nytagen afbildning af Veterinärinstitutets byggnad i Stockholm vid Karlavägen samt en för dagen tagen gruppbild af lärare och lärjungar därstädes.

Sveriges första veterinärskola grundlades 1775 i Skara af Peter Hernqvist, hvilken i Frankrike idkat veterinära studier. Men skolan hade så små resurser att det icke kunde bli frågan om någon ordnad undervisning vid den samma. Hernqvists efterträdare,

GRUPPBILD AF LÄRARE OCH ELEVER VID VETERINÄRINSTITUTET, tagen i dessa dagar af H. 8 D:s fotograf i Sthlm.